

Cám ơn ngoại

Lữ

Ngày ông ngoại mất, Bé Dung còn nhỏ, chưa ý thức về những cuộc biệt ly. Cháu đeo chiếc khăn tang, bắt chước mẹ chắp hai tay nhỏ xíu, quì lạy trước bàn thờ. Nhìn mọi người đang khóc, đôi mắt của Bé Dung trong veo, mở to.

Hai mươi năm sau, bà ngoại Bé Dung hấp hối. Lần này, cháu không còn nhỏ nữa. Cháu xin được ngồi một mình với ngoại, ở trong căn phòng bệnh. Bé Dung nhìn ngoại một hồi lâu, nhớ lại bao nhiêu năm tháng êm đềm, đầy thương yêu mà hai bà cháu đã sống bên nhau.

Gương mặt của ngoại thật bình an. Đôi mắt bà đang hiền từ nhìn Bé Dung. Cháu biết là ngoại không còn nói được nữa. Ngoại đang nói với Bé Dung bằng ánh mắt. Từ khóe mắt Bé Dung, hai hàng lệ từ từ chảy ra.

Bé Dung nói: "Con muốn nói lên lời cảm ơn ngoại. Ngoại đã chăm sóc và thương yêu con từ khi con còn nhỏ. Con đã lớn lên trong tình thương đó. Có lần, con đại đột, tìm thấy ở đâu đó một lọ thuốc và mở ra uống hết. Ngoại là người đã khám phá ra tai nạn này và liền cho má con biết để đưa con đi nhà thương. Ngoại cứu con, mà khi đó con còn nhỏ quá, không biết gì để nói lời cảm ơn ngoại."

Bé Dung bước ra khỏi phòng bệnh với đôi mắt ướt đẫm. Chị Hạnh bước lại ôm con. Trong khổ đau, đứng trước sự ra đi của một người thương, hai mẹ con vẫn thấy lòng mình ấm áp, có nhau, bình an.

Hoa Kỳ, 11-2007